NEVĚSTA Z DRAČÍHO DVORA

PŘELOŽILA KATEŘINA NIKLOVÁ

FROST KAY

KNIHY FROST KAY
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS

Rozvrácená království

Ohař a liška
Krev a zrada
Koruna a smrt
Jizvy a trny
Srdce a šíp

Připravujeme

Dýka a plášť

Dračí války

Nevěsta z Dračího dvora

Připravujeme

Královna legend

FROST KAY

NEVĚSTA Z DRAČÍHO DVORA

PŘELOŽILA
KATEŘINA NIKLOVÁ

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Frost Kay, 2021
Translation © Kateřina Niklová, 2026
Cover Illustration © David Gardias, 2026
Cover Art © Lukáš Tuma, 2026
Map © Jana Šouflová, 2026
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-160-4 (pdf)

Pro všechny Reylo shippery.
Připravte se.

DRAČÍ
OSTROVY
BIENN
Biengel
VERLANTIE
Tythe
Wyrn
Bathez
Diamantové doly
Perish
SEMKIS
Dračí hnízda
Ode
LORNSKÉ OSTROVY
Perlový háj
NEAMH
Duna
Zátoka sirén
Relikvie
MEITH
Radiem
VADON

PROLOG

Důvěřuj svému srdci.

Tři slovíčka, která mohou zničit každého.

Matka mě odmalička učila, abych svému srdci nedůvěřovala. Je zrádné a vrtkavé a všechny nakonec přivede k záhubě. Její jizvy to dokazovaly. Každý pohled do její tváře mi byl připomínkou bolesti, kterou může srdce způsobit.

Důvěřuj svému rozumu.

Tahle tři slova mi znovu a znovu zachrání život.

Moje srdce toužilo uvěřit, když mi mladý elfský námořník přísahal, že mě miluje, ale já *věděla*, že tomu tak není. Chtěl moje tělo, můj trůn a *moje* draky. Nechtěl mě – Wren – divokou holku, která bojuje jako muž a vříská jako fúrie.

Když mi bylo šestnáct, nadbíhala mojí rodině delegace z jižních zemí, která mému lidu nabízela přátelství. Třebaže jsem toužila poznat nové kultury a najít si nové přátele, odsunula jsem své sny stranou a použila hlavu. Temní elfové tu byli jen z jediného důvodu. Kvůli našemu trůnu. Tak už tomu bylo celých pět set let.

Podle bájí se všichni rodíme z flory a fauny světa. Jsou to hezké pohádky na dobrou noc, já ale znám pravdu.

Rodíme se z chamtivosti, žárlivosti, sobectví a zoufalství.

Rodíme se jako válečníci.

Moje srdce prahne po pohádkách, můj rozum však vnímá realitu.

Elfové přicházejí.

Lid písků přichází.

A já jsem to jediné, co tvoří překážku mezi nepřítelem a našimi draky.

Neselžu.

1

WREN

V den Wreniny svatby slunce jasně svítilo a modré nebe bylo bez mráčku, což se v Lornu dalo považovat za zázrak. Zaklonila hlavu a vyhřívala se v odpoledních paprscích. Kdyby tu byl její děda, řekl by, že takové počasí je moc dobré znamení.

Wren pootevřela jedno oko a stočila pohled k jižní pláži, kde vlny pokojně olizovaly černý písek. Vskutku šťastný den. Celý poslední měsíc bylo počasí naprosto příšerné. Neklidné, rozbouřené moře vrhalo na pláže ostrova slanou pěnu a naplaveniny. Téměř čtrnáct dní neznali nic jiného než šedivé nebe a prudký liják. Ještě včera v noci zuřivě vyl vichr, když se ale ráno vzbudila, mraky se konečně roztrhaly a nabídly slunci vzácnou, vytouženou šanci prozářit tenhle nanejvýš příznivý den.

„Konečně ses unavila, dcero?“ dolehl k ní matčin melodický hlas.

Wren se posadila, přejela prsty po fialových kvítcích rostoucích na blatech a přes změť rusých kudrn pohlédla na svou matku Anneke, která právě vystoupala na nejbližší kopec.

„Nikdy,“ zavolala. Máma se na ni zazubila a vydala se dolů ze svahu.

Wren se svalila zpátky na zem. Měkký mech jí jako polštář podepřel záda, zatímco zhluboka dýchala čerstvý vzduch a těšila se z klidu před oslavami, které měly začít už za několik krátkých hodin. Vítr, moře i země k ní promlouvaly a neustále ji vybízely, aby utíkala rychleji, vrhala se hlouběji, snažila se víc. Její otec říkal, že má divokého ducha, a v tom se oba shodli.

Matčiny tiché kroky se zastavily a slunce zakryl stín. „Vidím, že si užíváš svoji louku."

Usmála se. Máma vždycky věděla, kde ji najít. Wren poplácala zem po svém levém boku. „Sedni si ke mně na chvíli."

Zašustila látka a stín zmizel. Wren si povzdychla, když jí Anneke prohrábla vlasy, a oči se jí na chvíli zavřely. Potom se přetočila k matce a otevřela je. Máma ležela na boku čelem k ní a usmívala se.

Byla to krásná žena. Tmavě kaštanové vlasy, krémově bílá pleť a laní oči. Její věk prozrazovalo jen několik stříbrných vlasů a vrásky kolem očí. Mnoho lidí mylně považovalo Wren a její matku za sestry.

„Kéž bych měla vlasy jako ty," posteskla si Wren. Ohnivě rudá hříva byla celý život jejím prokletím. Nikdy nedokázala splynout s davem a nikdy jí nic neprošlo, protože ji pokaždé někdo poznal.

Anneke se zasmála a pocuchala Wren kudrny. „Všichni toužíme po tom, co nemáme."

„Mohla jsem se narodit s jakýmkoli odstínem zrzavé: měděným, kaštanovým, rezavým, světle oranžovým, ale ne, kdepak. Na celých ostrovech není nikdo s vlasy tak zářivými, jako jsou ty moje."

„Sluší ti. Ten odstín je stejně odvážný jako ty. A přináší štěstí."

Wren protočila oči. „Náš lid možná považuje červenou barvu za šťastnou, mně ale nikdy štěstí nepřinesla. Jenom samý trest."

Máma se zachichotala a položila jí ruku na tvář. „Tak za to, dcero, nemohly tvé vlasy, ale jen tvé činy. Ty se zkrátka nedokážeš vyvarovat malérů." Významně povytáhla obočí. „Už brzy ale za tebe přestanu nést odpovědnost. Už brzy se s tvými rošťárnami bude muset vypořádat tvůj manžel."

Wren se při té připomínce nervózně sevřel žaludek.

Manžel.

Už zakrátko se vdá. Stane se něčí manželkou.

„Drahá?"

Soustředila se zpátky na Anneke.

Máma si Wren chvíli prohlížela, pak sundala ruku z její tváře, shrnula si vlasy dozadu a zastrčila je za jedno zašpičatělé ucho.

Elfí ucho. Její matka pocházela ze severního království Verlantie a měla výrazně zašpičatělé uši elfů. Anneke Wren jednou přiznala, že její otec nebyl rodilý Verlanťan. Přišel z království Vadon, které leželo daleko na jih od Lornu, z písečného království tak žhavého, že vzduch chutnal po koření. Bylo těžké si to představit.

Anneke si pohrávala s jednoduchou náušnicí, čímž opět upoutala Wreninu pozornost.

„O mé minulosti už něco víš," pravila matka tiše. V očích měla vzdálený pohled.

Wren těžce polkla. Matčin původ byl temný. Po únosu z rodné farmy se stala konkubínou bohatého velmože. Anneke se bránila, ale marně. Velmož ji brutálně připravil o nevinnost, a když s ní skončil, předhodil ji svým mužům. Už jen z té představy se Wren dělalo nevolno. Byla plodem brutálního znásilnění.

„Vím, jaké to je být v pasti. Mít pocit, že není cesty ven." Matka se opět zadívala na Wren. Tvářila se vážně. „S tvým otcem jsme si tady na ostrovech zařídili dobrý život."

„Táta je hodný člověk," řekla Wren. Bezmezně její matku miloval a ji vychoval jako vlastní.

„Je, ale kdybys chtěla, okamžitě bych tě odsud odvedla."

Wren vykulila na matku oči. „Cože?"

Anneke na ni zpříma hleděla. „Ty a tvá sestra jste ty nejvzácnější dary, jakých se mi v životě dostalo. Vím, že jsi dala Rowenovi slib a že tvůj otec do tebe vkládá jisté naděje, nic to ale neznamená, pokud chceš z celé věci vycouvat."

„Myslíš, že se nechci vdát?"

Matka se posadila a sebrala z Wreniných šatů lístek. „Ne. Myslím, že toho chlapce miluješ. Jen chci, abys věděla, že vždycky budeš na prvním místě. Pokud máš jakékoli pochybnosti, v přístavu čeká loď, na kterou můžeme hned teď nasednout."

I Wren se posadila a odhrnula si z tváře vlasy. „Opustila bys tátu?"

„Hluboce tvého otce miluju, láska k němu ale nikdy nepřekoná lásku matky k dítěti. Udělám, co budu muset, abych tě ochránila."

Wren vzala Anneke za ruce a stiskla. Komukoli jinému by nabídka její matky nejspíš připadala extrémní, pro Wren ale znamenala všechno. Máma měla dračí srdce. Nikdo a nic nezlomí pouto mezi nimi.

„Opravdu to chci," zamumlala Wren. „Jestli se zdám nervózní, jde o normální předsvatební trému. Nikdy jsem nežila sama s mužem. Rozhodně to bude dobrodružství."

Matčina vážnost zmizela. „To ráda slyším. Jenom jsem si chtěla být jistá."

„Utekla bys se mnou?" zeptala se Wren.

„Až na konec světa, dcero."

„Táta by tě hledal."

Anneke se pousmála. „Zkusil by to."

To vneslo na Wreninu tvář široký úsměv. Nikdo po sobě nedokázal zamést stopy tak dobře jako její matka. Pokud nechtěla, aby ji někdo našel, nenašel ji.

„A když jsme si teď odbyly tenhle rozhovor, je asi načase se vrátit." Máma vstala a vytáhla na nohy i Wren. „Jestli tu budeme tak polehávat, promáčíme si šaty," řekla dceři a na důkaz si nadzvedla vlhký lem sukně.

Wren se tiše zasmála. „V tomhle koneckonců na svatbu nepůjdeme," řekla a zatahala za rukáv obnošené haleny. *Nemusela* nosit věci z tak hrubé a nekvalitní látky, když ale pobíhala venku, neviděla důvod oblékat se elegantně. Proč ničit šaty, na kterých se někdo jiný nadřel, nebo plýtvat zlatem?

Anneke si odfrkla. „Kdybych ti to dovolila, nejspíš by sis vzala krátké kalhoty i na svatbu."

„Žijeme na ostrovech," připomněla. „Jenom elfové dodržují striktní módní etiketu."

Uhnula, když se ji matka pokusila vytahat za její – oblé – ucho. Ačkoli byla přinejmenším z poloviny elfka, zaoblené uši dokazovaly, že je také aspoň zčásti člověk, což bylo požehnání. Verlanťané prosluli brutalitou, apatií a sobectvím. Wren nechtěla být považována za jednu z nich.

„Co by si Rowen pomyslel, kdyby tě teď viděl?" řekla matka. „Vždyť máš ve vlasech větvičky a listí."

„Nejspíš by byl zklamaný, že je tam nemám kvůli němu," opáčila.

„Pokud se mě snažíš šokovat, budeš se muset snažit víc."

Wren sebou trhla. Matka si potrpěla na soukromí, zároveň však k otcově nelibosti věřila ve vzdělání ve *všech* oblastech

života. I nyní měla v paměti vštípené jisté lekce a obrazy, které by nejraději vymazala.

Zatímco si ometala špinavý oděv, hleděla dolů na rozmačkané rostliny u svých bosých nohou. „Kdybych chtěla, Rowen by se se mnou nejspíš oženil přesně takhle."

„Myslím, že ho nezajímá, jak vypadáš, hlavně když na konci dne budeš jeho," odtušila matka suše.

Wren se začervenala a rozpačitě si uhladila divokou hřívu. Na hezkém oblečení nebylo nic špatného, ona však venku dávala přednost kalhotám, šněrovacím botám a kožené vestě, kdykoli se totiž věnovala povinnostem na hradě, musela mít na sobě šaty. Tak ji vychoval otec.

Jistý kupec z pevniny ji jednou označil za *chameleona*. Nevěděla, o čem mluví, a když jí ho nakreslil, rozesmála se. Ještěr měl velké vypoulené oči, těkavou povahu a zelené šupiny, které – jak se jí kupec snažil navykládat – dokázaly měnit barvu podle okolí, takže prakticky mizel z očí. Ani teď nevěděla, jestli takový tvor skutečně existuje, nebo jestli si z ní ten stařec utahoval. Bylo směšné, aby nějaký tvor měnil barvu podle prostředí. Bylo to až příliš magické. Na což namítl, že i draci mají být mýtus.

Takové žvásty.

Draci byli z masa a kostí, číhali pod vlnami nebo se vznášeli vysoko nad mraky. Nebylo na nich nic magického. Byli zkrátka součástí přírody.

„Myslela jsem si, že tě Aurora nenechá na pokoji," podotkla Anneke, jako by jí četla myšlenky.

Wren se rozhlédla po pláži, pak po obloze. Svoji dračici nikde neviděla. Pořád žasla nad tím, že si Aurora vybrala za jezdkyni právě ji. Obvykle si jezdec volil draka, kterého pak musel zkrotit, aby drak jejich pouto akceptoval, od začátku však bylo jasné, že si Aurora zvolila Wren. Pouto mezi nimi

vzniklo už před lety, když Wren našla opuštěné vejce, ze kterého se Aurora následně vyklubala. Pomohla dračici vychovat.

„Netuším, kde je," přiznala Wren. Kdykoli byla venku, dračice se od ní nehnula prakticky na krok.

„Určitě se brzy objeví." Anneke tleskla. „Měly bychom se vrátit."

Wren kývla a naposledy nastavila tvář slunci. V Lornu nebylo nikdy nijak zvlášť teplo, letní slunce však bylo letní slunce. A třebaže se na obzoru opět začínala kupit velká šedivá mračna, valila se přes hory a hrozila, že se roztáhnou nad moře, neztrácela naději, že bouře nedorazí před západem slunce. Pořád měli dost času, aby svými paprsky zalilo obřad.

Zajímalo ji však hlavně to, aby se provdala za svého nejlepšího kamaráda. Bylo jí jedno, jestli u toho bude pršet nebo svítit slunce.

Vzala matku za ruku a společně vykročily přes blata k hradu. Když míjely malou ovčáckou chatrč, z jejíhož komína stoupal kouř, zaplavily ji dávné vzpomínky.

„Myslíš, že by se Rowen líbil Alecovi?" zeptala se Wren. Na mysli jí vytanul první muž, kterého nazývala otcem. Byla si jistá, že by se mu její nastávající líbil. Koneckonců oba byli ryzí muži.

„Snad ano," odvětila máma. „Měl laskavé srdce. Myslím, že neexistoval nikdo, koho by Alec neměl rád."

„Škoda, že na něj nemám víc vzpomínek."

„Byla jsi moc malá, když zemřel," odvětila Anneke. „Když jsem uprchla do tohoto království, byl jedním z mála lidí, kteří se ke mně chovali laskavě i přes můj původ. Alec mi nabídl práci, místo ve své rodině a všechny byliny, které jsem si jen mohla nasbírat na jeho pozemcích. Přitom nechtěl nikdy nic na oplátku." Usmála se. „A jako by to nestačilo na to, abych se do něj zamilovala, staral se o mě, když jsem vážně

onemocněla. Nikdy mě nesoudil ani mnou neopovrhoval, když se projevilo moje těhotenství. Opravdu jsme měly štěstí, že jsme ho potkaly a bylo nám dovoleno strávit s ním nějaký čas. Svět je bez něj trochu šedší." Odmlčela se. „Byla jsi tak malá, přesto v tobě stále vidím něco z něj."

„Jak to?" zeptala se Wren. Tak dlouho si přála, aby byl doopravdy jejím otcem. Nakonec ale dospěla k závěru, že nezáleží na tom, že neměli společnou krev – ty čtyři sladké roky, které spolu strávili, jejím tátou byl. A byli šťastní, Wren, Anneke a Alec. Byli spokojení.

„Někdy se chováš trochu jako on. Zdá se, že na tebe silně zapůsobil."

„Stýská se ti po něm?"

„Nejhlubší bolest je pryč. Pořád mi ale chybí a vzpomínky na něj uchovávám s láskou." Matka jí stiskla ruku. „Obnovil moji víru v muže. Jeho láska a štědrost mě zavedly ke tvému tatínkovi."

Wren pořád nevěděla, jak přesně Alec zemřel, bylo to ale rychlé. Ještě večer byl v pořádku, následujícího dne onemocněl a třetí den mu z očí vyprchal život. Wren věděla, že matka o Alecově smrti nerada mluví. Alec a Anneke měli láskyplný vztah, ty poslední temné dny však uzavřela jednou provždy v minulosti.

„Kéž by tady byl," řekla Wren nakonec.

„I já bych si to přála," odvětila Anneke a oči se jí zaleskly smutkem. Hluboce Aleca milovala, naučila se ale milovat i Wrenina tatínka.

Wren svého adoptivního otce s jeho širokými úsměvy a dunivým smíchem zbožňovala, přesto ji bolelo, že tu Alec nemůže být a vidět, jak se vdává.

Zvedl se vítr a Wren pohlédla na matku. Anneke sklouzl šátek a odhalil jizvy, které obtáčely její hrdlo. Wreniny úva-

hy potemněly, raději proto soustředila pozornost zpátky na hrad.

Nenávist byla jedovatá, nemohla si však pomoct. Nenáviděla lidi, kteří její matce tolik ublížili. Verlanťané vyvolali v Anneke tak velký strach o život, že uprchla z jejich království. Se severní zemí temných elfů bylo třeba něco udělat. Tamní lid byl krutý, zákeřný a stejně ostrý jako jeho špičaté uši. A chamtivý. Bylo jen otázkou času, než vypukne válka o ostrovy.

Zaťala čelist.

Moje draky nedostanou.

Lornské ostrovy nebyly velké, přesto prosperovaly, zčásti díky vodním drakům, kteří se tam – a pouze tam – líhli, ale hlavně díky černým diamantům z podmořských vulkánů, z nichž se zrodil sám Lorn. Právě zásluhou sopek byly Dračí ostrovy navzdory své malé velikosti bohaté na úrodné, zelené louky a tmavou vulkanickou půdu. Pláže s pískem černým jako noc uchvacovaly každého kupce, který zavítal k jejich břehům, ať už poprvé, nebo posté.

O co však šlo elfům především, byly obchodní trasy.

Oceány kolem ostrovů byly příliš nebezpečné, všechna obchodní plavidla tak musela proplout mezi ostrovy, které ovládal pán Lornu.

Wrenin otec.

Byl spravedlivý, seveřani i jižani ale nenáviděli jeho nadvládu nad obchodními trasami. Dračí ostrovy tak neustále ohrožovali nepřátelé.

Být spřízněn s pánem Lornu bylo nebezpečné. Wren ani neuměla spočítat, ke kolika útokům v průběhu let došlo, ať už na jejich životy, nebo na samotné ostrovy.

Proto její otec začal odvádět tribut a všechno ustalo. Tedy aspoň nejotevřenější útoky. Kdyby se jí ale někdy jeden z těch šutrolizů dostal do rukou…

„Co je, Wren?“ zeptala se matka. „Skoro tě slyším přemýšlet.“

„O nic nejde.“

„Ven s tím. Obyčejně si nenecháváš věci pro sebe.“

Znovu pohlédla na šátek na Annekině hrdle. Ačkoli předpokládala, že ty jizvy byly trestem za nějaký domnělý přestupek, matka nikdy otevřeně nepřiznala, co se stalo. Wren pustila matčinu ruku, promnula si ruce a olízla si rty. Znervózněla už jen při představě, že by měla tu otázku položit. Matka však měla pravdu, nikdy se nebála promluvit, když měla něco na srdci nebo chtěla něco vědět.

„Tvé jizvy,“ začala. „Co… co se ti stalo? Muselo se to stát před tvým příchodem do Lornu. Tak…“

„Ne všichni lidé jsou čestní.“ Anneke si povzdychla. „Verlanťané si rádi drží otroky. Obojky berou jako módní doplněk.“

Wren zaťala ruce v pěst. Toužila do něčeho praštit. Otroctví bylo odporné. Nikdo neměl právo vlastnit jiného člověka. „Oni tě spoutali jako zvíře?“ vyplivla.

„Na některé věci je lepší zapomenout, dcero. Už mi nemůžou ublížit.“ Máma zvedla hlavu a trhla bradou k vesnici, hradu a shromážděnému davu. „O svatebním dnu bychom se takovými ponurými věcmi zabývat neměly. Brzy tě pozdraví náš lid. Dovol, abych tě naposledy objala, než nás obklopí dav.“

Anneke si ji přitáhla do drtivého objetí.

„M-mami!“ Zasmála se Wren matce do krku. „Nemůžu dýchat!“

„Jsem na tebe tak pyšná, víš?“ odpověděla matka. Hlas měla zastřený slzami a Wren cítila, jak i ji pálí oči. „Vyrostla z tebe krásná dáma. Jsi stejně ohnivá jako tvé vlasy, ale taky něžná a milující ke své sestře. Opravdu bych si nemohla přát lepší dceru.“

To už bylo až příliš sentimentální. Wren od sebe matku prudce odstrčila a utřela si uslzené oči. „Kdo jsi?“ obvinila ji naoko. „Máma, kterou znám, by řekla, že můžu za všechny její šediny.“

„Nemýlíš se,“ zažertovala Anneke.

Wren se zachichotala. „A tady je. Už jsem se bála, že budu muset jít svoji mámu hledat.“

„Nikdy. Tenhle den bych si nenechala ujít ani za nic.“ Napřáhla ruku. „Uzavřeme dohodu. Dneska už žádné slzy, dobře?“

„Dobře,“ souhlasila Wren a potřásla jí rukou.

Anneke přimhouřila oči a rozhlédla se po okraji blat. „Co takhle natrhat nějaké květiny na obřad, než se vydáme zpátky? Zrovna kvetou všechny tvé oblíbené. Slunce se dneska ráno opravdu předvedlo.“

Wren dychtivě přitakala, ještě nebyla připravená zamířit zpátky. „S tím můžu jedině souhlasit.“ Mihl se přes ně stín. Zastínila si oči rukou a zvedla tvář k nebi, zrovna když přes slunce přelétla známá silueta a narůstala a narůstala, jak se dračice snášela dolů a vířila trávu, listí a květiny.

„No… zdá se, že i Aurora souhlasí,“ okomentovala to máma.

Aurora byla na poměry draků malá a štíhlá, což ovšem neznamenalo, že by nebyla obrovská. Když dosedla mezi květiny, země se těžce otřásla a zvlnila, až se Wren a její matka musely chytit jedna druhé, aby neupadly. Wrenina dračice byla nádherná, obklopená květinami raného léta. Její třpytivé šupiny měly barvu perel rostoucích ve vodě, v níž se narodila, a zářily jako slunce. Právě díky nim bylo prakticky nemožné spatřit ji jak v moři, tak ve vzduchu, což byla spolu s dračí rychlostí smrtící kombinace. Žádný drak na ostrovech ani v jejich okolí se s ní prozatím nemohl měřit.

„Dala sis načas," pokárala Wren dračici, když k ní přistoupila. Přejela rukama po Aurořině čenichu a přitiskla jí tvář na hladké šupiny. Dračice na oplátku zafuněla a její dech pocuchal Wren vlasy. „Přišla jsi nám pomoct natrhat květiny?"

Aurora vydala sérii hvízdnutí a zacvakání, která mimo vodu působila zvláštně, pod vlnami však zněla melodicky a vábivě. Wren se ten jazyk naučila už v dětství jako skoro všichni na Dračích ostrovech. Protože k čemu by jim byla spolupráce s draky, kdyby s nimi neuměli mluvit?

Dračice se natáhla a zavřela své ještěří oči.

Takže takhle to bude.

„Tak jo, ty velká ještěrko. Klidně se vyhřívej na slunci."

Wren dračici poplácala a připojila se k matce, aby natrhala tolik fialových, bílých a modrých květin, kolik jenom mohla. Společně nasbíraly ptačinec, jemnou rostlinu s hustým listím, které dodávalo kyticím objem; křídlatku pro výšku; všivec, leknín a prstnatec pro jejich nádherné květy; růži bedrníkolistou na obrubu; a nakonec i fialové macešky, z nichž některé měly žluté okvětní plátky tvořící pozoruhodný kontrast s fialovou a bílou okolo.

Wren a Anneke se posadily vedle Aurory a splétaly z květin girlandy a věnce, které Wren následně navlékla na kožený provaz a pověsila na dračici. Anneke vložila Wren na hlavu delikátní věneček. „Dcero, ty květiny vypadají ve tvých vlasech nádherně. Nemůžu se dočkat, až tě tvůj nastávající uvidí ve svatebním! Tvůj tatínek se ale určitě rozpláče."

„Už žádné slzy!" zvolala Wren.

„Slíbila jsem, že *já* plakat nebudu, o tvém otci nepadlo ani slovo." Odmlčela se. „Připravena?"

Když Aurora šťouchla Wren do ramene, nakrmila ji Wren hrstí sedmikrásek. „Žaludek se mi chvěje jako tyhle květiny ve větru."

Máma ji políbila na tváře. „Nervozita je dobrá. Napovídá ti, že ti na téhle věci opravdu záleží. Že chceš, aby všechno proběhlo, jak se patří.“ Zazubila se na Wren. „Tak pojď, drahá. Nemůžeme dovolit, aby nejstarší princezna Lornu přišla pozdě na vlastní svatbu. Tvůj otec by mi to nikdy nezapomněl.“

2

WREN

Žár ohně hřál Wren na kůži. Hleděla do tančících plamenů, zatímco jí služebná Ethel česala zacuchané rusé kudrny. Připadalo jí skoro neskutečné, že svatba je už dnes. S Rowenem se seznámila v útlém věku patnácti let, už tehdy ale věděla, že je výjimečný. Zpočátku to byl tlučhuba, který jí šel příšerně na nervy, čím víc času s ním však trávila, tím víc se jí líbil. Wren si nebyla jistá, kdy přesně se rozhodla, že ho miluje, ale jednou to tak zkrátka bylo a připadalo jí to správné. Pravda, v devatenácti byla nejspíš na tak závazný slib, jako bylo manželství, příliš mladá, připadalo jí však, jako by Rowena milovala celé věky a nemělo smysl dál odkládat budoucnost s mužem, kterého zbožňovala, k čertu se zvyky.

Trhla sebou, když ji Ethel zatahala za vlasy.

„Promiňte, má paní," řekla služebná.

Wren mávla rukou. Takový už byl život s kšticí tak divokou, jako byla ta její. Zarazila se a upřela pohled na své holé levé zápěstí. Dnes obdrží své manželské znamení. V břiše ji vzrušeně zalechtalo při představě, jak jí na vnitřní stranu zápěstí tetují Rowenův erb. Při pomyšlení, že jeho kůži naopak ozdobí ten její, ji ovládla samolibost. Dnes budou spojeni a už je nikdy nic nerozdělí.

„Pokud mohu," řekla Ethel tiše, „jste šťastná žena, že se provdáte za muže, jako je kapitán."

„To jsem." Wren si pohrávala se svým hávem.

Přestože byl Rowen o čtyři roky starší, počkal na ni. Být to jen na ní, vdala by se za něj už před dvěma lety. Ten paličák jí ale chtěl dát víc času na to, aby poznala sama sebe. Někdy uměl být tak umíněný. Mnozí tu jeho stránku nikdy nespatří. Většinou byl dobrácký a praštěný. Rowen byl nyní prvním důstojníkem v námořnictvu. Ani taková odpovědnost ho ale nepřinutila zvážnět… alespoň navenek. Wren totiž věděla, jak hluboce a vášnivě miluje ji i svoji zemi a že udělá vše pro to, aby je ochránil.

Její snoubenec měl ďábelský smysl pro humor a dokázal plavat s draky, což mu Wren – i řada jiných – vždycky záviděla. V závodě se jí ho stále nedařilo porazit, což ji užíralo. Zazubila se. Uměla ale déle zadržet dech, takže se zas tak špatně necítila.

„On ale má ještě větší štěstí, že jste si vy *vybrala* jeho."

Wren se natáhla dozadu a láskyplně poplácala Ethel po ruce. Služebná patřila k jejím nejmilejším přátelům. „Děkuju."

„Není třeba mi děkovat. Je to pravda." V dálce zahřmělo a Ethel ustala v česání. „Je dobře, že jste se vrátila do hradu dřív, než se zase rozpršelo, má paní. Nikdy bychom vás neusušily včas na obřad!"

Wren se zasmála. „Jen ať déšť přijde. Vdala bych se i venku v bouři, kdyby to bylo nutné," prohlásila. Trocha vody nebo špíny nikdy nikomu neublížila. Myslela to vážně. Rowenovi by bylo jedno, i kdyby uličkou prošla zmáčená od hlavy k patě, jako by si právě zaskočila zaplavat s Aurorou. Její proměnlivé nálady vždy snášel s humorem a nadhledem.

Dveře vpravo se rozlétly a Wren pobaveně sledovala, jak dovnitř vpadla její druhá služebná Clara. Vypadala zmoženě.

„Nevěřily byste, jaký je tam dole chaos," zafuněla Clara a kopnutím zabouchla dveře, světle oranžové vlasy se jí lepily na zpocenou tvář. S náručí plnou látky se opřela o dveře a usmála se na Wren. „Ale žádný strach, vaše šaty jsem zachránila a nejsou vůbec pomačkané."

„Tak to je výkon," podotkla Wren, když se její přítelkyně odstrčila od dveří a začala opatrně vytřásat pruhy nádherné látky, které tvořily sukni.

„Nemůžu se dočkat, až vás v nich uvidím," řekla Ethel. „Budete tak krásná."

Clara vzhlédla od práce a mrkla na Wren. „Tak trochu jsem čekala, že vás otec navlékne do kožených kalhot."

Všechny tři vybuchly smíchy.

Wren potřásla hlavou, čímž si vysloužila pokárání od Ethel. „Určitě ho to napadlo, ale matka ho usměrnila."

„Vaše matka má na něj dobrý vliv," pronesla Clara a oči barvy šalvěje jí jiskřily. „Podle mojí mámy to na hradě vypadalo jako v chlívku, než se oženil s královnou. Dokonce skoro nenosil košili."

„Barbarské," škádlila ji Wren. Matka pořád sotva zvládala udržet krále oblečeného. Ten muž nesnášel oděv. Tvrdil, že ho příliš omezuje.

„To je, ale proto ho tak milujeme. Ostrovy nikdy neměly urputnějšího, ale i víc milujícího krále," řekla Clara.

„Ať tě neslyší, jinak mu naroste ještě větší ego," zamumlala Wren s úsměvem.

„Nikdy, má paní," opáčila Clara. „Má dost žen, které ho drží na uzdě."

Tak to byla zatracená pravda. Krále Oswina obklopovaly samé ženy. Měl pět mladších sester a i ty měly téměř jenom dcery. Wren měla tolik sestřenic, že nevěděla, co s nimi. Podívala se na Claru a pak koutkem oka na Ethel. Byly její nej-

oblíbenější sestřenice. Jistě, sice jí sloužily, byly ale také její nejlepší kamarádky na světě.

„Jak se má otec?“ zeptala se Wren.

Clara zvedla obočí a pustila se do rozepínání knoflíčků na zádech Wreniných svatebních šatů. „Snaží se nezjančit. Zrovna teď si určitě přeje mít syna, aby mohl ustoupit do pozadí.“

„Určitě.“ Wren si promnula zátylek, zatímco jí Ethel splétala vlasy. „Ne že by se ho nepokusil udělat ze mě.“

Král možná žádné syny neměl, udělal však vše pro to, aby jeho dcery a neteře vyrostly se všemi výhodami, které svět nabízel mužům. Wren to nevadilo. Jak se ohánět na bojišti, zadržet pod vlnami na dlouhé minuty dech a uplavat bez únavy pět mil, se učila stejně ráda jako číst, psát, tančit a zpívat drakům. Tak už to na Dračích ostrovech chodilo. Vaše pohlaví nediktovalo roli, kterou jste mohli hrát ve společnosti. Tu určovaly vaše dovednosti. Matka jí vysvětlila, že v jiných královstvích tomu tak není. V Jižním království měly být ženy jen vidět, a ne slyšet. Wren nechápala, jak tak někdo může žít. Už jen ta představa v ní vyvolávala nutkání všechny ty ženy zachránit a unést je na ostrovy, aby mohly poznat svobodu.

„A máma?“ zeptala se Wren a zahnala podobné myšlenky.

Clara opatrně rozložila šaty na Wreninu postel, přistoupila blíž a sedla si na stoličku u ohně. „Klidná a vyrovnaná jako vždy. Dala Brittu na starost vašemu otci, aby se nedostala do maléru.“

„Takže táta má plné ruce práce,“ konstatovala Wren ironicky.

S její mladší sestrou bylo i za těch nejlepších okolností těžké pořízení. Po letech bez potomků z jejich svazku byla Britta pro rodiče překvapením. Wren bylo třináct, když se její

sestra narodila. Jak Britta rostla, bylo čím dál zjevnější, že je jiná než ostatní. Nezačala mluvit ve stejném věku jako jiné děti, byla ale nesmírně bystrá. Už ve třech letech spřádala složité sítě a hlavolamy řešila rychleji než dospělí. A taky měla ve zvyku rozbíjet věci. Rodiče si zpočátku mysleli, že to dělá z trucu, čím víc ale Wren mladší sestru sledovala, tím víc jí docházelo, že jde o něco jiného. Britta se nesnažila být schválně destruktivní, jen se pokoušela přijít na to, jak věci fungují. Její mozek se zkrátka potřeboval zabavit. Jakmile na to přišli, život se stal pro všechny mnohem snadnější.

„Moje sestra." Wren se odmlčela. „Je v pořádku?"

Clara se natáhla a stiskla jí ruku. „Všichni víme, že jí velké davy nedělají dobře. Skoro celé dopoledne strávila u sebe v pokoji, a když jsem šla nahoru, váš otec ji zrovna bral na procházku. Určitě to zvládne."

Wren kývla. Ne všichni měli pro Brittiny výstřednosti pochopení. Její sestra nesnášela doteky, pokud nešlo o blízkou rodinu, a byla to tichá duše, která raději trávila čas s jednou osobou. Král Oswin byl Wren báječným otcem, ale narození Britty ho změnilo. Stal se mnohem soucitnější a chápavější vůči těm, kdo se narodili jiní. Britta z něj udělala lepšího krále.

Skleněnou tabulí okna obráceného k zálivu otřásl hrom a Wren i Clara se zadívaly ven. Mračna proťal směrem k hradu rozeklaný blesk, následovaný dalším hromem.

„Zatracený liják. A dneska ráno bylo tak krásně," zasténala Clara. „Doufám, že to nenaruší obřad."

„Stejně nemá přijít moc lidí," namítla Wren. „Předchozí bouře zuřila celé dny. Všichni určitě využili krásného počasí k tomu, aby udělali vše potřebné." A ani by to jinak nechtěla.

Malý obřad jí připadal dokonalý. Nikdy nestála o okázalost, tomu se však nedalo vyhnout, když se vdávala králova

dcera – i když adoptovaná. Wren v sobě nějak nedokázala probudit zklamání z toho, že se bouře zhoršila.

Nebyl by to Lorn, kdyby nepršelo.

„Hotovo," vydechla Ethel.

Wren zvedla ruku k vlasům a Clara ji přes ni pleskla.

„Nezničte Ethelino dílo," plísnila ji její sestřenice. „Dejte nám chvilku, abychom vás oblékli, pak si můžete prohlédnout výsledek."

„Tak dobře," zabručela Wren, když ji Clara zvedla ze židle.

Zasténala, promnula si pozadí a zamračila se dolů na starou dřevěnou stoličku. Seděla na tom nepohodlném krámu až moc dlouho. Podívala se na postel a zasténala, když jí Clara ukázala složitý korzet a významně zahýbala obočím.

„Tenhle mučicí nástroj ne," zakvílela, ačkoli ze sebe zároveň shodila háv a zvedla ruce.

Clara jí přetáhla korzet přes hlavu a chladivé hedvábí se jí usadilo na prsou, hrudi a pase. „Berte to jako balicí papír. Rowen určitě bude," zažertovala Clara.

Ethel zalapala po dechu a dala si ruce v bok. „To už by stačilo."

„No tak," popichovala ji Clara. „Přece nejsi tak nevinná, abys nevěděla, jak se dělají děti."

Wren se zazubila na svoji stydlivou sestřenici, která zaprskala a sebrala z postele punčochy a podvazky. Oddupala k Wren a klekla si před ni, aby jí je pomohla nasadit, zatímco Clara začala stahovat korzet.

„Jenom proto, že něco vím, neznamená, že o tom musím mluvit."

„Je to přirozená věc," zamumlala Wren.

„V tom máte pravdu," uznala Ethel neochotně. „Prostě nechci poslouchat o vás a Rowenovi." Wrenina úzkoprsá sestřenice se teatrálně oklepala.

„Zato já chci o Rowenovi vědět úplně *všecko*," řekla Clara poťouchle a stáhla korzet ještě pevněji.

Wren se pokusila plesknout sestřenici po rameni, Clara ale stihla odtančit z dosahu a z truhlice v nohách postele vzala průsvitnou košilku, dlouhou až po zem. Opatrně ji přetáhla přes Wreniny vlasy, zatímco Ethel skončila s podvazky a vstala. Poté se služebné chopily svatebních šatů a podržely jí je.

„Budete do nich muset vstoupit," vysvětlila Ethel.

Wren si nadzvedla košilku a opatrně vklouzla do šatů. Látka šustila, jak jí sestřenice pomáhaly vsunout paže do dlouhých splývavých rukávů, které jí spočinuly na kraji ramen. Uhladila si rukama tmavě modrý hedvábný živůtek, který ji těsně obemykal v pase a nad prsy byl rovně střižený.

„Nejsou tak těžké, jak jsem si myslela," konstatovala a promnula půlnočně modrý samet mezi prsty.

„Přísahám, že vaše matka je čarodějka," odvětila Clara. „Nemám zdání, kde tu látku sehnala."

„Je to nádhera," zašeptala Wren, když se ohlédla přes rameno po dlouhé vlečce. Šaty neměly žádné krajky, šifon ani odhalující prostřihy, i bez těchto módních výstřelků z pevniny však působily ve své čisté jednoduchosti skvostně.

Sestřenice Wren pomalu otočily k zrcadlu v koutě za dveřmi. Zatajil se jí dech. Látka v barvách drahokamů v kombinaci s jejími ohnivými vlasy a jarními květinami vytvářela úžasný dojem.

Vypadala jako skutečná lornská princezna.

Do očí jí vyhrkly slzy, donutila se ale neplakat. „Jsem vám tak vděčná za pomoc."

Clara a Ethel se k ní ze stran přimáčkly a políbily ji na tváře.

Jejich společný okamžik přerušilo dunivé zabušení. Jen jeden člověk se ohlašoval tak, jako by se chystal vyrazit dveře.

„Pojď dál, tati," zavolala Wren.

Král otevřel dveře a strnul, jeho kávově hnědé oči se rozšířily.

Její otec vypadal ve vyšívaném obřadním zelenomodrém kabátci, bílé košili s tkanicemi a tartanovém kiltu vskutku působivě. Královský tartan byl modrý, zelený a protkaný stříbrem – barvy dokonale reprezentovaly krásné, ale rozbouřené moře. Král Oswin ji převyšoval sotva o dlaň, byl však stavěný jako sud. Rok za rokem házel během letních her navzdory svému věku největší a nejtěžší klády nejdál. Dlouhé černé copy měl stažené do prostého uzlu, který podtrhoval silné rysy jeho snědé tváře.

Sestřenice ji naposledy objaly a opustily pokoj.

Král odstoupil ode dveří a zavřel je. Zatočil prstem ve vzduchu. „Ukaž se mi celá."

Wren se zazubila a pomalu se otočila, aby si ji mohl prohlédnout v celé kráse. Pak se na otce usmála a rozpřáhla paže do stran. „Lepší než námořnická uniforma, nemyslíš?"

„Od chvíle, co jsi přišla do mého domova, jsem tě skoro nikdy neviděl v šatech. Je tak snadné zapomenout, jak moc jsi dospěla, když tě vídám jenom v kalhotách a mužských košilích." Polkl, zakryl si rukou ústa a oči mu zesklovatěly slzami. „Dcero, neexistují slova, která by popsala tvoji krásu. Vyrostla z tebe krásná žena. Pojď sem, zlato." Napřáhl k ní ruce.

Wren k otci přistoupila a objala ho. Pevně ji sevřel a vtiskl jí polibek na vršek hlavy.

„Jak je možné, že už přišel tenhle den?" zašeptal. „Ještě včera jsi byla můj malý stín a vyváděla taškařice po celém hradě."

„Žádný strach, tati," odvětila. „S taškařicemi rozhodně přestat nemíním."

„O tom nepochybuju." Zasmál se, pustil ji a utřel si oči. „Rowen netuší, co ho čeká."

Král ji vzal za ruku a odvedl ji ke křeslům u krbu. Pomohl jí posadit se, pak si klekl, aby jí upravil vlečku. Wren zalila vlna náklonnosti.

Když vstal, aby si sedl do vlastního křesla, významně na něj zahýbala obočím. „Hraješ si na služebnou?"

Otec se široce usmál, jeho bílé zuby ostře kontrastovaly se snědou kůží. „Tvoje máma by mi utrhla hlavu, kdyby sis ty šaty zmuchlala. Udělal jsem to tak kvůli nám oběma."

„Dneska ráno už mi pohrozila, abych se neopovažovala objevit v kalhotách."

„To zní jako ona. Bylo by to ale jednodušší," podotkl.

„Taky si myslím." Wren se ušklíbla a ošila se. „Ty na sobě aspoň nemáš korzet."

„Nezávidím ti, dcero. Dámská móda je noční můra. Zní to sakra děsivě." Otcův úsměv zmizel. „Víš, že jsem nikdy nechtěl, abys *byla* kluk, že?" zeptal se a ustaraně svraštil obočí. „Přiznávám, že jsem se možná až moc snažil vychovat tě tak…"

„Dost, tati," přerušila ho Wren. „Jsem ráda, že jsem nemusela vyrůstat jako typická holka. Jen díky tobě můžu být tím, čím jsem dnes. Jak bych mohla cítit cokoli jiného než hrdost na to, že jsem tvoje dcera?"

Králova drsná tvář zjihla. „To *já* jsem pyšný na *tebe*. Nemohl bych chtít lepší dceru. Ty, Britta a tvoje matka jste světlem mého života. Ty a já možná nemáme společnou krev, všemi ostatními způsoby jsi ale moje. Doufám, že víš, jak jsi mi drahá."

„Krev mě nezajímá," prohlásila Wren. „Ani adopce. Je mi to jedno. Jsme rodina a tak to je."

Otcova ramena se konečně uvolnila, ačkoli záda měl dál rovná jako pravítko – mohly za to roky vojenského tréninku.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Nevěsta z Dračího dvora**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.